

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Ewa Sokołowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza,
w sprawie **A.B.**

skazanego z art. 258 § 3 kk i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 8 grudnia 2017 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 1 września 2016 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 26 kwietnia 2016 r.,

- 1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 23 stycznia 2012 r., uznał A.B. za
winnego:

1. czynu z pkt I, za który na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał oskarżonego na rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. czynów z pkt II i III, wypełniających dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 65 § 1 k.k. i po przyjęciu, że stanowią ciąg przestępstw, wymierzył jedną karę 2 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny,

3. czynu z pkt IV, zakwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., po czym wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny,

4. czynu z pkt V, wyczerpującego dyspozycję art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 65 § 1 k.k. i wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny,

5. w ramach czynu z pkt VI, tego że, od 19 października 2004 r. do 12 stycznia 2005 r. w [...] i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z M.P. i trzema ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przekazał właścicielowi Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego J. kwotę co najmniej 4.222.986,43 zł, stanowiącą zapłatę za wykazany w poświadczających nieprawdę fakturach VAT wystawionych przez w/w firmę olej napędowy rzekomo zakupiony przez firmy: JA. w łącznej wysokości 3.496.834,98 zł, G. w łącznej wysokości 104.346,60 zł, M. w łącznej wysokości 198.495,79 zł, T. w łącznej wysokości 296.197,26 zł, Sklep [...] w wysokości 32.818,00 zł i P. w wysokości 94.293,80 zł, w sytuacji gdy przedmiotem obrotu nie był oryginalny olej napędowy, a odbarwiony olej opałowy, w związku z czym uzyskaną z tego tytułu korzyść majątkową w łącznej kwocie 1.442.789 zł, zgodnie z ustalonym sposobem podziału ustalona osoba, po potrąceniu własnej prowizji, przekazała A.B. i innym osobom, które to działania znacznie utrudniły stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków oraz ich wykrycie, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 65 § 1 k.k. i wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 96.000 zł.

Następnie Sąd wymierzył karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2012 r., Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu jedynie apelacji obrońcy oskarżonego, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2016 r.:

1. uznał oskarżonego za winnego „tego, że w okresie od 19 października 2004 r. do 12 stycznia 2005 r. w [...] i innych miejscowościach kierował wraz z inną osobą zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu popełnianie przestępstw:

a. w okresie od 19 października 2004 r. do 30 grudnia 2004r. związanych z odbarwianiem oleju opałowego, a następnie jego zbywaniem jako oleju napędowego przy wprowadzeniu kontrahentów w błąd co do rodzaju nabywanego towaru i doprowadzeniu ich w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy jednoczesnym posługiwaniu się poświadczającymi nieprawdę dokumentami,

b. w okresie od 21 października 2004 r. do 10 stycznia 2005 r. polegających na zbywaniu odbarwionego oleju opałowego jako olej napędowy, przy posługiwaniu się poświadczającymi nieprawdę dokumentami dotyczącymi rodzaju zbywanego towaru, podmiotowi gospodarczemu, którego właściciele posiadali świadomość i godzili się na nabywanie takiego towaru,

c. w okresie od 19 października 2004 r. do 12 stycznia 2005 r. polegających na pozornym przenoszeniu własności środków pieniężnych uzyskanych jako korzyści związane z popełnieniem wymienionych w pkt 2 i 3 niniejszego wyroku przestępstw poprzez przyjmowanie zapłaty za zbywany jako olej napędowy olej opałowy na rachunek Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego J. jako rzekomego zbywcy oleju napędowego, co w powiązaniu z posługiwaniem się wyżej opisanymi stwierdzającymi nieprawdę dokumentami mogło znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia opisanych środków” i na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał go na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

2. uznał oskarżonego za winnego „tego, że w okresie od 19 października 2004 r. do 30 grudnia 2004 r. w [...] i innych miejscowościach działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim odbarwieniu przez inne osoby, stanowiące członków grupy, oleju opałowego,

wprowadził w błąd co do rodzaju nabywanego towaru osoby uprawnione do podejmowania decyzji o nabyciu oleju napędowego w niżej wymienionych podmiotach gospodarczych, iż nabywają one olej napędowy, a nie uprzednio odbarwiony olej opałowy i doprowadził je do niekorzystnego rozporządzenia mieniem niżej wymienionych podmiotów w ten sposób, że:

- w okresie od 19.10.04. do 15.11.04. sprzedał M. 63.139 litrów odbarwionego oleju opałowego jako olej napędowy doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 198.495,79zł. W. M.,

- w dniu 05.11.04. sprzedał P. 29.5001. oleju opałowego jako olej napędowy doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 94.293,80zł. M. W.,

- w dniu 28.10.04. sprzedał Sklepowi D.E. 10.0001. oleju opałowego jako olej napędowy doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 32,818zł. D.E.,

- w okresie 25.10.04.-30.12.04r. sprzedał firmie T. 95.0501. oleju opałowego jako olej napędowy doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 296.195,26zł.,

- w okresie 19.10.04-15.11.04. sprzedał G. 33.0001. oleju opałowego jako olej napędowy doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 104.346,60zł. G., przy czym działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posłużył się poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT wystawionymi za jego poleceniem przez inną osobę uprawnioną do ich wystawienia poświadczającymi nie mającą faktycznie miejsca okoliczność rzekomego zbycia przez P. oleju napędowego do wyżej wskazanych firm, w sytuacji gdy w rzeczywistości przedmiotem obrotu nie był olej napędowy, a poddany procesowi odbarwienia olej opałowy, a rzeczywistym zbywcą nie była firma P., lecz oskarżony wspólnie z drugą osobą kierującą wraz z nim zorganizowaną grupą przestępczą, a konkretnie”: 22 fakturami VAT szczegółowo opisanymi w przypisanym czynie, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i 33 k.k. wymierzył karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny,

3. uznał oskarżonego za winnego „od 21 października 2004 r. do 10 stycznia 2005 r. w [...] i innych miejscowościach działając ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posłużył się poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT wystawionymi, za jego poleceniem, przez inną osobę uprawnioną do ich wystawienia poświadczającymi nie mającą faktycznie miejsca okoliczność rzekomego zbycia przez P. oleju napędowego do firmy JA., w sytuacji gdy w rzeczywistości przedmiotem obrotu nie był olej napędowy, a poddany procesowi odbarwienia olej opałowy, a rzeczywistym zbywcą nie była firma P., lecz oskarżony wspólnie z drugą osobą kierującą wraz z nim zorganizowaną grupą przestępczą, przy czym jego kontrahent posiadał świadomość, iż nabywa nie olej napędowy, lecz odbarwiony olej opałowy, a konkretnie” 40 fakturami szczegółowo opisanymi w przypisanym czynie, to jest czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 65 § 1 k.k. po czym wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny.

4. punkt ten zredagował następująco: „w okresie od 19 października 2004 r. do 12 stycznia 2005 r. w [...] i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonywał czynności polegających na pozornym przenoszeniu własności środków pieniężnych uzyskanych jako korzyści związane z popełnieniem wymienionych w pkt 2 i 3 niniejszego wyroku przestępstw poprzez przyjmowanie zapłaty za zbywany jako olej napędowy olej opałowy na rachunek Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego J. jako rzekomego zbywcy oleju pędowego i w konsekwencji podmiotu uprawnionego do uzyskania ceny zakupu tego towaru, którym to zbywcą faktycznie podmiot ów nie był, co w powiązaniu z posługiwaniem się wyżej opisanymi stwierdzającymi nieprawdę dokumentami mogło znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia przelewanych środków, a konkretnie przyjął na rachunek Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego J. z/s kwotę:

- w okresie od 21 października 2004 r. do 11 stycznia 2005 r. od firmy JAK. w łącznej wysokości 3.342.257,24zł.

- w okresie od 20 października 2004 r. do 16 listopada 2004 r. od firmy G. w łącznej wysokości 104.346,60 zł,

- w okresie od 26 października 2004 r. do 12 stycznia 2005 r. od firmy T. w łącznej wysokości 233.364,86zł,

- w dniu 8 listopada 2004 r. od firmy P. w wysokości 86.033,80zł,

- w dniu 22 października 2004r. od firmy M. w łącznej wysokości 39.264,44zł.

to jest łącznie kwotę 3.805.266,94zł.

czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.”

5. uniewinnił oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i 65 k.k.

6. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., 85a k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył karę łączną 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności i 130 stawek dziennych grzywny,

7. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł wobec „A.B. przepadek uzyskanej z popełnienia przestępstw opisanych w pkt 2 i 3 wyroku korzyści majątkowej będącej przedmiotem przestępstwa opisanego w pkt 4 wyroku w wysokości 96.000 zł.”.

Obrońca oskarżonego w apelacji zarzucił:

- „– błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony podjął działania mając świadomość możliwości utrudnienia przestępczego pochodzenia środków, podczas gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do odmiennego wniosku;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, a przede wszystkim, aby tą grupą kierował, podczas gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do odmiennego wniosku;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony posłużył się poświadczającymi nieprawdę dokumentami i wydawał w tym zakresie polecenia, podczas gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do odmiennego wniosku;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa oszustwa, podczas gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do wniosku, że zachowanie oskarżonego powinno być kwalifikowane ewentualnie z przepisów karnoskarbowych;

- obrazę prawa karnego procesowego, a to art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie polegającą na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości

co do tego, czy M.P. kierował sam czy też wspólnie z oskarżonym grupą przestępczą, w sytuacji gdy zeznania (wyjaśnienia) tych osób są sprzeczne i brak jest jakiegokolwiek innego materiału dowodowego pozwalającego wyjaśnić tą wątpliwość;

- obrazę prawa karnego procesowego, a to art. 443 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie w toku ponownego rozpoznania sprawy nowych niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych, nowych dowodów, które zgodnie z wytycznymi Sądu Apelacyjnego nie stanowiły wcześniej podstawy rozstrzygnięcia, i wymierzenie surowszych kar jednostkowych;

- obrazę prawa karnego procesowego, a to art. 7 k.p.k. poprzez ocenę opinii biegłego z zakresu księgowości z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów w sytuacji wniesienia przez oskarżonego szczegółowych zarzutów, do których Sąd nie odniósł się w uzasadnieniu wyroku

- obrazę prawa procesowego i materialnego, a to art. 413 § 1.5 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 3 k.k. poprzez ich niezastosowanie polegającą na wymierzeniu kary w punkcie 4 wyroku pomimo braku stwierdzenia winy oskarżonego w sentencji wyroku.”

Skarżący się wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie A.B. albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 1 września 2016 r., Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- „– w punkcie 1 eliminuje w całości sformułowania zawarte w podpunktach „a”, „b” i „c” zaś w to miejsce wprowadza określenie: „związanych z odbarwianiem oleju opałowego lekkiego E. zakupionego w PKN ORLEN za pośrednictwem Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowego J., a następnie jego zbywaniem jako pełnowartościowego oleju napędowego oraz wystawianiem i posługiwaniem się poświadczającymi nieprawdę dokumentami”;

- w punkcie 2 i 3 eliminuje sformułowanie: „a rzeczywistym zbywcą nie była firma PHU J., lecz oskarżony wspólnie z drugą osobą kierującą wraz z nim zorganizowaną grupą przestępczą” oraz stwierdzenie: „za jego poleceniem”

wprowadzając w to miejsce określenie: „działając wspólnie i w porozumieniu z M.P., M. W., A. R., D. R. i czterema innymi ustalonymi osobami”, zaś w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie prawa tj. obrazę prawa karnego procesowego, a to:

- 1) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie, polegające na wydaniu orzeczenia w oparciu o materiał dowodowy nieujawniony w toku rozprawy głównej w postaci dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach XXI K .../10, co miało wpływ na treść orzeczenia, albowiem w oparciu o te dokumenty stwierdzono znamiona czynu przypisanego skazanemu, a także poprzez dokonanie w toku ponownego rozpoznania sprawy nowych niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych, nowych dowodów, które zgodnie z wytycznymi Sądu Apelacyjnego nie stanowiły wcześniej podstawy rozstrzygnięcia, i wymierzenie surowszych kar jednostkowych;
- 2) art. 413 § 1.5 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 3 k.k. poprzez ich niezastosowanie, polegające na wymierzeniu kary w punkcie 4 wyroku pomimo braku stwierdzenia winy oskarżonego w sentencji wyroku;
- 3) art. 433 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutu apelacyjnego odnoszącego się do niewspółmierności kar jednostkowych w kontekście skutecznie podniesionego zakazu *reformationis in peius* a także zarzutu obrazy art.413 k.p.k.”

Skarżący się wniósł o uchylenie w całości tego wyroku i przekazanie sprawy „właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej upoważnia do sporządzenia skrótowego uzasadnienia zapadłego postanowienia (argument z art. 535 § 3 zd pierwsze k.p.k.). Odnosząc się w ten sposób do zarzutów kasacji i argumentów powołanych w jej motywach stwierdzić należało, co następuje:

1. Nie jest prawdą, że Sąd I instancji poprzednio rozpoznając sprawę, jak i ponownie, oparł wyrok na nieujawnionym materiale dowodowym. Tylko dla

porządku wskazać wypada, że przed wydaniem pierwszego wyroku Sąd Okręgowy ujawnił wyspecyfikowane dokumenty z akt XXI K .../10 na k. 1263 i następnych. Sąd ten ponownie rozpoznając sprawę, zaliczył do materiału dowodowego z owych akt ściśle określone dokumenty, tyle że odsyłając do ich wykazu załączonego do aktu oskarżenia (k. 1923 i następne).

2. Zarzut z pkt 2 kasacji jest powtórzeniem zarzutu po 7. *tiret* apelacji. Sąd odwoławczy na s. 7 – 8 uzasadnienia obszernie odniósł się do tego zarzutu i dlatego zapewne nie twierdzi się obecnie, że doszło do uchybienia art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k. Do uwag Sądu Apelacyjnego można tylko dodać następujące: już pierwszy raz rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy uznał oskarżonego za winnego czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. Powodem uchylenia wyroku co do tego czynu nie były wątpliwości co do winy, ale co do sprawstwa (czy wypełnione zostały wszystkie znamiona takiego czynu). Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego od dokonania tylko jednego czynu, przypisując winę co do pozostałych; również w odniesieniu do czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. (pkt 4) pisząc, że oskarżony wyczerpał znamiona tego występkę, a następnie użył formuły „skazuje go”, zawierając w niej stwierdzenie o winie oskarżonego.

3. Wbrew tezie drugiej części zarzutu z pkt 1, Sąd Apelacyjny nie dokonał nowych, niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych. Przeciwnie – zmodyfikował opisy przypisanych w pkt 1, 2, i 3 czynów, usuwając i zastępując określone fragmenty tych opisów. Zabieg ten został omówiony na s. 8 – 9 uzasadnienia Sądu odwoławczego.

4. Oskarżonemu zostało przypisane kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na procederze wskazanym w zmodyfikowanym opisie tego czynu i w czynach z pkt 2 i 3. Sformułowanie w opisie przypisanego czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k., że oskarżony przyjmował (przyjął) zapłatę na rachunek Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego J.L. określone kwoty, było rzeczywiście – jak zauważył Sąd odwoławczy na s. 9 motywów – tylko użyciem innych (równoważnych) sformułowań, zamiast frazy z zarzutu, że przekazał właścicielowi tego Przedsiębiorstwa określone kwoty. Istota zachowana była taka sama, jak w zarzucanym i przypisanym czynie, co zostało wykazane przez Sąd I instancji (s. 17

i s. 48 – 49 uzasadnienia) oraz zweryfikowane i potwierdzone przez Sąd odwoławczy (s. 5 – 6 jego motywów).

5. Podzielić należy ocenę Sądu odwoławczego tylko o niezręczności leksykalnej sformułowania zawartego w opisach czynów z pkt 2 i 3, odnoszącego się do zachowania realizującego znamiona art. 271 § 1 i 3 k.k. (s. 9 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego).

6. Zmiana podstawy prawnej przepadku korzyści majątkowej (z art. 45 § 1 k.k. na art. 299 § 7 k.k.) została już szczegółowo omówiona przez Sąd Apelacyjny na s. 10 – 11 uzasadnienia wyroku. Kasacja nawet nie próbowała zauważyć tego wyводу.

7. Wreszcie, chybiony jest zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. przez nienależyte rozpoznanie zarzutu naruszenia w ponownym postępowaniu pierwszoinstancyjnym zakazu *reformationis in peius*. Sąd odwoławczy nie ograniczał się do porównania kar łącznych orzeczonych uprzednio i obecnie (zob. s. 9 – 10 motywów). Rozważał również proporcje kar jednostkowych. Sąd Okręgowy wymierzył niższą karę za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. Poprzednio Sąd ten przypisał oskarżonemu dokonanie 2 przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. (w ciągu), a obecnie jedno przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 271 § 1 i 3 k.k., za które wymierzył niższą karę. Łagodniejsza kara została orzeczona w ponownym postępowaniu za czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. Tylko za przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k. doszło do wymierzenia takiej samej kary, przy obecnie mniejszej liczbie faktur. Jednak poświadczenie nieprawdy w pozostałej części faktur zostało objęte czynem przypisanym w pkt 2, za który Sąd wymierzył niższą karę niż poprzednio za czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Przy ocenie, czy doszło do naruszenia wspomnianego zakazu przy ponownym rozpoznaniu sprawy, należy badać, czy nastąpiło globalne pogorszenie sytuacji oskarżonego w porównaniu z poprzednim wyrokiem (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2013 r., II KK 128/13 – Lex 13833420). Zaś w razie postawienia kasacyjnego zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. obowiązkiem kasacji jest nie tylko wykazanie, iż rzeczywiście naruszenie takie zaistniało, ale również, że mogło ono mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego, od którego stronie przysługuje kasacja. Kasacja wniesiona w niniejszej sprawie nie sprostала temu zadaniu, ograniczając się tylko do polemicznych uwag.

Z wszystkich przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.

kc